

ЕЛИА БАРСЕЛО

ДА СЪТВОРИШ ФРАНКЕНЩАЙН

Култура

*This project has been funded with support from the
European Commission.*

*This publication [communication] reflects the views only
of the author, and the Commission cannot be held
responsible for any use which may be made
of the information contained therein.*

*Този проект е финансиран с подкрепата на
Европейската комисия.*

*Тази публикация [съобщение] отразява само личните
виждания на нейния автор и от Комисията не може
да бъде търсена отговорност за използването
на съдържащата се в нея информация.*

Елиа Барсело

Да сътвориш
Франкенщайн

Превела от испански: Боряна Цонева

„EMAC“

Elia Barceló

EL EFECTO FRANKENSTEIN

© edebe, 2019

Елиа Барсело

ДА СЪТВОРИШ ФРАНКЕНЩАЙН

Превела от испански: *Боряна Цонева*

Дизайн на корицата: *Златина Зарева*

© ИК „ЕМАС“

Всички права запазени!

*В памет на Мери Шели,
родоначалничка на хорър-фантастиката
в литературата, и в чест на 200-годишнината
на безсмъртния ѝ роман
„Франкенщайн или съвременният Прометей“,
създаден през 1818 година.*

Отвори очи в мрак, в който проникваща през полуотворена щора светлина рисуваше оранжеви ивици по стената. Не знаеше къде се намира и за момент почувства, че се задушава, уплашен, че както тава-нът над него, така и всичко наоколо в стаята му са абсолютно непознати.

Стисна отново очи. Понякога ставаха такива неща, а след секунди всичко отново си идваше на мястото и нещата се изясняваха от само себе си. Отвори ги пак, бавно, сякаш предоставяше на ума си шанс да се задейства и да му даде търсения отговор.

Нищо. Беше все така в пълно невежество къде е и защо се е събудил тук, вече по тъмно. Дали вечерта не бе прекалил с пиенето и някой от компанията не му бе предложил да пренощува при него?

Надигна се рязко и остана седнал на леглото с усещането за тежест в гърдите, която, ако не беше ужас, то поне много приличаше на такъв. Нищо не помнеше от предишната вечер. Нищичко. В ума му зееше черна дупка, пустош, абсолютна празнота.

Объркан, се заоглежда: беше лежал върху някакво подобие на дюшек, отвратителен, целият на петна, чийто произход би предпочел да не знае, а около него помещението бе в пълна разруха: олющени сте-

ни, проядено от червеи черчеве на прозореца, стъклото – счупено на много места, като че години наред са го замеряли с камъни; по пода се търкаляха останки и хартии във вече почти неопределими цветове, понеже оранжевата светлина постепенно бе отслабнала и сенките се трупаха в ъглите на тази порутената къща.

Какво ли му се бе случило, та да се събуди тук? Някой го беше нападнал? Банда крадци му бе връхлетяла, а после, мислейки го за мъртъв, го бяха оставили да лежи безпааметен?

Внимателно си опипа главата. Малко го болеше, но това бе най-обикновено главоболие, изглежда нямаше контузии на черепа. Нави ръкавите на ризата, за да си огледа ръцете, и в синкавия полумрак не различи нито петна от кръв, нито граскотини или синини. Краката също не го боляха.

Прокара глави по гърдите си и през плата на гостна места напипа грапавини, подобно на белези от рани, но като ги натисна, не почувства нищо, нито болка, нито парене, нито какъвто и да било дискомфорт. Може би отгоду имаше втора греха, която е била кърпена с парчета, съшити с дебел и груб конец?

Мислеше да си свали ризата и да провери, но тъмнината вече бе почти непрогледна, а и беше студено, та реши да излезе оттук, да се прибере у дома и когато се почувства в безопасност в стаята си, да светне лампата, да поиска вода, за да се измие, да се съблече гол и да проучи внимателно, педя по педя, тялото си.

Да си бъде в стаята. Да се прибере у дома.

Къде живееше?

Отново черната гупка.

Прокара език по пресъхналите си устни, по зъбите (с облекчение установи, че всички са си на мястото, нямаше липси), докосна страните си – грапави, с набола брада, сигурно не се беше бръснал с дни.

Не помнеше къде живее.

Допря два пръста на дясната си ръка до вътрешната страна на лявата китка, за да провери пулса, който, както и очакваше, беше много ускорен. Трябваше да излезе, да се махне оттук, макар и да не знаеше къде ще иде. Имаше нужда да се движи, да действа, иначе щеше да се побърка.

Стана от леглото и излезе от стаята; напредваше опипом край стените, като слепец, наскоро загубил зрението си. Разпределението на помещенията в къщата му бе неизвестно, а и не приличаше на нищо познато. Слезе по стълбите внимателно; дървените стъпала скърцаха под тежестта му и не му вдъхваха много доверие, но нямаше друг начин да стигне до долния етаж, а оттам – навън.

След като мина през помещение в плачевно състояние – навярно някогашна кухня – успя най-сетне да излезе на открито и ветрецът, макар и студен, му подейства освежително. Вече се бе смрачило, но на запад небето още бе красиво обаяно в оранжеви тонове, прорязани от тъмночервени жилки, и играта на цветовете се отразяваше в Дунава, който тук, срещу къщата, се разливаше успокоен.

Отнякъде наблизко до него долитаха откъслечни звуци от музика, разговори и смехове, като ехо от празненство. Разнесе се камбанен звън, той вдигна

нагоре глава и в ума му изплува едно име: катедралата „Нуестра Сеньора ла Беля“¹.

Мислено си повтори името и почувства облекчение. Щом знаеше името на църквата и на реката в рогния си град, сигурно щеше да разбере и къде се намира; просто трябваше да продължи да рови в паметта си.

Може би, с малко късмет, щеше дори да се сети кой е. Защото в действителност онова, което още не искаше да признае пред самия себе си, бе че не помни собственото си име, че – поне до момента – не знаеше кой е.

¹ Дева Мария. – Бел. пр.

Нора вървеше с широки крачки по улицата, успоредна на речния бряг, препъвайки се в проклетите дълги поли на карнавалния си костюм. Трябваше да облече нещо по-удобно, но Сара ѝ бе предложила да ѝ даде тази рокля на дама от осемнайсети век, в комплект с чантичка, перука и всичко останало, и тя се бе оставила да я убеди, въпреки че досега винаги се маскирала като вампир, вещица или други подобни неща.

Дори не знаеше дали постъпва добре, като отива на купон, където на практика не познава никого, но беше в Инголцат вече от няколко месеца, а между лекциите, първите тестове, усилията да свикне да пазарува, да готви и да прави всичко сама и трудностите, които срещаше в общуването с хора с различен манталитет, още не беше успяла да си създаде приятелски кръг. Така че когато Сара я покани на фестивала и дори ѝ даде назаем костюма, тя прие веднага. Глупавото бе, че не смогна да тръгне по-рано, защото ѝ се наложи два часа да гледа Мари, чиито родители трябваше да отидат на някакво събрание в детската градина, избрана от тях за в бъдеще, когато малката стане на възраст за това. Не можа да им откаже и сега се мъчеше да открие адреса, където се провеждаше купонът.

Спря за миг, за да си поеме дъх и да хвърли един поглед на GPS-а на мобилния си телефон. Трябваше вече да е съвсем близо. Намести си перуката, като я нахлуни до ушите, и тъкмо се канеше да тръгне отново, когато отчаян вик я закова на място. Заоглежда се на всички страни в опит да установи откъде идва звукът.

– Помооооц! – пищеше женски глас. – Помооооц! Някой да помогне! Внучка ми се дави! Помощ!

Като си вдигна полите почти до кръста, Нора хукна по посока на виковете и само след няколко секунди съзря на брега на реката жена, влязла до колене във водата, протегнала ръце към неясна фигура, която течението отнасяше все по-далеч от нея.

За щастие в този участък течението не беше толкова силно, колкото на други места. С рязко движение тя си махна перуката заедно с всичките ѝ финтифлюшки и перерудки; свали си набързо роклята, като си спести труда да разхлабва пристягащите я връзки и направо си я изхлузи през главата; и се хвърли във водата, без да се замисля колко ли е студена.

Беше ледена.

Първият ѝ импулс беше незабавно да излезе и да се изсуши с каквото намери. Но виковете на момичето и на бабата я подтикнаха да не се отказва, а и освен това тя беше добър плувец.

Отпусна се във водата и заплува. Загребваше мощно с ръце и бързо приближаваше малката, докато накрая я стигна и я подхвана. Момиченцето се вкопчи в нея като маймунче и в паниката си – риташе с крака и стискаше с ръце гърлото ѝ почти до задушаване – едва не я повлече към дъното. Помъчи се да я намести така,

че да не затруднява движенията ѝ, но като се завъртя, за да обърне момичето по гръб, опрян до гърдите ѝ, нещо плуващо по водата се удари силно в тях и пак ги раздели. Доколкото можа да определи, беше клон, носен от течението.

Отново загреба яростно към малката, успя да я докопа, сграбчи я за анорака и я придърпа към себе си. Този път обаче нямаше ритници, нямаше увити около врата ѝ ръце, стискащи гърлото ѝ. Детето или беше загубило съзнание, или нещо по-лошо.

За момент, все така прегърнала малката, тя просто се остави да я носи течението. Водата бе толкова студена, че вече чувстваше цялото си тяло схванато, вцепенено. Костваше ѝ големи усилия да плува и усещаше как топлината на тялото ѝ изчезва, изтича се през главата, през мократа ѝ, прогресивно вледеняваща се коса.

Вече до моста, където водата се разбиваше в носещите стълбове, една вълна ги захлупи и за секунди ги потопи. „Край, свърши се, няма да успея“, помисли си Нора. Точно в този момент други ръце, изникнали от тъмнината, ѝ помогнаха да продължи да плува към брега с неподвижния си товар.

Когато най-сетне стъпиха на твърда земя, се строполиха в калта, изтощени, задъхани от усилието, но облекчени и доволни, че са се справили и са довели нещата до благополучен край. Бабата готича, сипейки благодарности през сълзи, с включен мобилен телефон в ръката.

– Обадете се на бърза помощ! – изкрещя Нора.

– Тя добре ли е? Тини добре ли е?

Уличните лампи вече бяха запалени и на бисерната им светлина Нора отбеляза, че момиченцето – неподвижно, със затворени очи и проснато по гръб – бе досущ като кукла, захвърлена на брега. Трябва да бе тригодишно.

Притеклото им се на помощ момче огледа детето и вдигна тъжни очи към девойката. Погледите им се срещнаха в споделена безнадеждност, докато в същото време двамата чуваха как жената говори по телефона, дава адреса и обяснява какво се е случило.

Нора първа реагира: коленичи до неподвижното момиченце, обърна го настрани в опит да го накара да повърне погълнатата вода; наклони главата назад, отвори устата, бръкна вътре с пръст, за да провери дали нещо не я задавя; заципа ѝ носа и без да губи нито миг, долепи уста до нейната и започна да ѝ прави изкуствено дишане. В това време момчето се опитваше да ѝ каже нещо съвсем тихо, почти шепнешком, като че на себе си, а не на онези, които можеха да го чуят: „Но, какво правите? Какво правите? Момичето умря, няма пулс. Нищо не може да се направи.“

Нора се отдръпна, за да поеме отново въздух, осъзна гумите на момчето и се залови със сърдечния масаж. Трийсет притискания, две вкарвания на въздух, трийсет притискания, две вдухвания... в бърз темп, едно, две, три..., после пак и пак, без да прекъсва и за секунда, без да спира да брои.

Минути по-късно пристигна линейката. Всичко се изпълни с въртящи се сини светлини и вой на сирена.

– Жива ли е? – питаше бабата. – Жива ли е?

Сякаш в отговор на тревогата ѝ, момчето от-

вори очи и избухна в силен пристъп на кашлица, изхвърляйки по този начин нагълтаната вода. Бабата се впусна към нея, но преди да успее да я прегърне, двама санитаря я вдигнаха от земята, сложиха я на носилката и я вкараха в линейката. Само след миг всички бяха изчезнали.

– Но как? Тя... възкръсна ли? – недоумяваше момчето.

Нора тръсна глава, изправи се и тръгна към мястото, където бе оставила грехите си. Младежът я последва. „Слава богу, не се наложи да се събличам съвсем гола пред този непознат“ – помисли си тя. Отдолу имаше боду с дълъг клин, за да не ѝ е студено с тънката рокля.

– Не, човече, не беше мъртва – увери го тя, като забеляза колко присърце е взел нещата. – Но можеше да бъде, ако я бяхме оставили още малко. Горкото дете! Как изобщо му е хрумнало да влиза във водата при този студ и то вече по тъмно!

– Бяхте много смела – рече той.

– Ти също. – Даде си сметка, че ѝ говореше на вие, извърна глава и го изгледа внимателно. Що за странен тип? Беше облечен в същия стил като нея, сякаш за да ѝ бъде партньор в карнавала – подобни на наполеонки, къси до коляното панталони, бели чорапи под тях, риза с широки ръкави и дантелено жабо на гърдите. Може би и той бе сред поканените на купона. – Впрочем... благодаря – добави. – Ако не беше ти, и двете щяхме да се удавим.

Бяха стигнали до мястото, където се бе съблекла, преди да влезе в реката, и макар тялото да ѝ беше вир-

вода, си облече костюма. Умираше от студ, също като него – и той трепереше въпреки усилията да го скрие.

За щастие мобилният ѝ беше в чантичката, захвърлена на земята, и си функционираше нормално. Обадих се да поръча такси, подчертавайки, че е много спешно и като даде знак на момчето да я последва, излезе на улицата, успоредна на реката, и застана под светлината на лампата, та таксиджията да ги види веднага щом излезе от завоя.

– Никога не бях виждал подобно нещо – призна той, още не съвзел се от изумлението. – Бихте ли ми обяснили какво направихте, фройлайн¹? Момчето нямаше пулс, бих могъл да се закълна с ръка на Библията.

– Онова, което би направил всеки спасител – изкуствено дишане и сърдечно-дихателен масаж. Обичайното. Е, имахме и късмет, разбира се. Хайде, ела с мен у дома. Трябва да се преоблечем, иначе ще хванем пневмония.

Нора отвори вратата на таксито и буквално го натика вътре. Щом влезе и тя, веднага се впусна да обяснява на шофьора защо са мокри, преди да ги е захвърлил от колата, и той, макар и с неохота, тъй като вече бяха седнали, в крайна сметка склони да ги закара на посочения адрес.

По време на краткия път момчето зяпаше всичко около себе си с уплашени очи, в мълчание, с тяло, разтърсвано от тръпки. Нора имаше чувството, че трепери не толкова от студ, а от нерви или от страх, и това ѝ се струваше много странно и загадъчно. Защо

¹ Fraülein (нем.) – госпожица. – Бел. пр.

да се страхува, след като всичко вече беше свършило? Дали не беше от шока?

Той я наблюдаваше скришом, объркан, без да знае какво да мисли, без да знае къде се намира, с нарастваща тревога. Спряха на малка уличка в центъра, качиха се по стръмното стълбище до третия етаж и щом девойката отвори вратата, неочаквано всичко се изпълни със светлина. От тавана висеше лампа, каквато не бе виждал през живота си, без пламък и без дим, която пръскаше сияние, до болка ярко и ослепително. А вътре беше толкова топло, сякаш цял ден бяха палили огън след огън.

Тя си събу обувките, отвори някаква врата и хлътна в помещението зад нея. Мигом до ушите му долетя шуртене на течаща вода. Цялата тази работа ставаше все по-странна.

Сънуваше! Ами да! Това е. Крайно необикновен сън, от който ей сегичка ще се събуди. Трябваше да е сън, друго обяснение нямаше, понеже всичко се развиваше в града, където учеше, но нищо не беше като в реалния живот.

– Вземи да се избършеш и изсушиш – девойката му подаде синя кърпа. – Ще си взема набързо душ, а после е твой ред.

Затърка си косата, докато в същото време заоглежда всичко наоколо: грехи, висящи от стенни закачалки, разни странни чорапи (женски, съдейки по големината), чифт обувки, вероятно мъжки, захвърлени на пода, купчина книги в един ъгъл. Дали това не беше дом, в който живеят само жени? А мъжките обувки? И как гръзваше това младо момиче да пуска непознат

в къщата? Какво по-убедително доказателство, че става дума за сън от абсурдността на цялата тази ситуация? Да, но ако наистина бе сън, не би усещал така осезателно мокрите си грехи, измръзналото си тяло, умората и глада, които чувстваше в момента.

– Готова съм. Да ги чуя сега злите езици, пак ли ще разправят, че ние, жените, сме висели с часове в банята. Между другото, казвам се Нора. Сега е твой ред. Какво предпочиташ – душ или вана?

Девојката бе сложила бял халат, а на главата си имаше някакво подобие на тюрбан в розов цвят, с който бе увила мократа си коса. Той се опитваше да не гледа, но краката ѝ, непокрити до коляното, бяха изложени на показ и това сякаш изобщо не я караше да се стеснява или срамува.

– Добре, нека бъде душ! – добави тя, виждайки че той не отговаря. – Така се харчи по-малко вода, а затопля еднакво. Междувременно отивам да направя по едно какао. Искаш ли? Може дори да е останало малко торта.

Той кимна в знак на съгласие, без да има и бегла представа какво всъщност го пита, и влезе в малката баня, най-малката която бе виждал през живота си, затова пък снабдена с напълно непознати за него предмети и устройства. За кратко проучи обстановката, пробва ръчките над коритото на ваната и само секунди след като ги завъртя, върху него започна да се излива топла вода. Съблече се набързо и като не сваляше очи от вратата, която не беше заключил, понеже не успя да открие ключалката, се остави на приятното усещане, доставяно му от това чудновато изобрете-

ние – обилен поток от топла вода, която сякаш нямаше да секне никога.

Чуха се резки, отсечени почуквания и вратата се отвори. Той спря водата и умиращ от срам, закри голотата си с ръце. Не беше за вярване! Никога не би допуснал, че е възможно подобно безсрамие у едно младо момиче от заможното съсловие.

– Извинявай, забравих да ти извадя от гардероба пешкир и халат. Съжалявам, че е в толкова крещящ цвят – добави тя, извърнала глава, за да не го гледа гол. – Ето, вземи. – Подаваше му голяма жълта кърпа и широка греха на шарки. – Ако искаш да се избъръснеш, там съм ти оставила ново ножче за еднократна употреба. Щом свършиш, го хвърли. Чакам те в моята стая. Вратата в края на коридора. И не се бави, че ще изстине какаото.

Банята беше цялата изпълнена с пара, огледалото тотално замъглено. Изсуши се надве-натри, загърна се в ужасния халат и излезе в коридора. Вратата беше отворена и Нора го чакаше, седнала в кът, остъклен от всички страни; на масата димяха две чаши с течен шоколад. Имаше и голямо парче орехова торта, от която му потекоха лизите.

С охота се разположи до момичето, но трябваше да си наложи строг самоконтрол, за да се овладее и да не се нахвърли лакомо върху сладкиша. Мъчеше го вълчи глад, сякаш не беше ял от дни.

– Заповядай, обслужвай се – покани го тя. Беше си свалила тюрбана от главата и гъстата ѝ кестенява коса, вече подсушена, бе започнала леко да се накъдря. Беше все така с белия халат, без нищо отдолу. Очите

и бяха блестящи и изпитателни, кехлибарени на цвят. – Е, добре... Както вече казах, аз съм Нора. А ти кой си?

„Отлично попадение! – помисли си той. – Това е въпросът. Кой съм аз?“

– Сигурно ще ви се стори много странно, фройлайн Нора – отвърна момчето, след като преглътна мъчително няколко пъти, – но истината е, че не помня.

Тя не изглеждаше особено изненадана. Наведе се леко към него и попита:

– И откога не помниш? След случилото се в реката или отпреди?

Докато се накланяше към него, от врата и увисна сребърна висулка, изкусително танцуваща над геколтето и. Беше бухал, символът на Минерва, богинята на мъдростта; а също и символ на нещо, пазено в дълбока тайна, за което тя нямаше как да знае. Или знаеше? Кое беше това момиче? Дъщеря или сестра на кого?

Беше му задала любопитен въпрос. Интересен. Научен. Вторачи се пак в бухала и реши да каже истината.

– Отпреди. Малко преди случилото се в реката се събудих в порутена къща тук наблизо, без да помня нищо за себе си и за каквото и да било от моето минало.

– Знаеш ли поне къде се намираме?

Той закума енергично с глава. Само преди няколко минути мозъкът му бе дал отговора.

– В Инголцат.

– Супер! Виждаш ли, няма място за тревога, така че първо си хапни. Извини ме за ужасното любопитство. Направо съм нетърпима.